

سرمقاله

✱ در شرایطی که در شرم الشیخ مصر توافق برای اجرای مرحله اول صلح در غزه صورت گرفته و گام‌های نخست اجرای این مرحله نیز برداشته شده است می‌توان به پیامدها و ابعاد جنگ خونین غزه در دو سال گذشته پرداخت. این جنگ نه فقط یکی از خونبارترین بحران‌های انسانی در دهه‌های اخیر است، بلکه نقطه عطفی در شکل‌گیری یک تغییر اساسی در افکار عمومی جهانی و افزایش نفرت نسبت به اسرائیل محسوب می‌شود. این تحول نه از مسیر سیاست‌ورزی رسمی، بلکه از بستر رسانه‌های اجتماعی، کنشگری دیجیتال و فروپاشی سازوکارهای سنتی تبلیغاتی اسرائیل موسوم به «هاسبارا» شکل گرفت. ساختاری که سال‌ها با بودجه‌های سنگین تلاش داشت از جنایت‌های اسرائیل روایت «دفاع مشروع» بسازد، اما در مواجهه با تصاویر و ویدیوهای بی‌واسطه از کشتار کودکان، نابودی زیرساخت‌های غیرنظامی و محاصره کامل مردم غزه به شدت آسیب‌پذیری اعتبارش را از دست داد. افزایش نفرت جهانی از اسرائیل موجد این مسئله است. آمارهای رسمی و نهاد‌های بین‌المللی، مقیاس این فاجعه را به روشنی نشان می‌دهند: بیش از ۶۷ هزار شهید و ۱۶۹ هزار زخمی با تیرکینی از بمباران بیمارستان‌ها، مدارس، اردوگاه‌های آوارگان و قطع کامل آب، برق، غذا و سوخت. همین عملکرد موجب شد اسرائیل در برابر دیوان بین‌المللی دادگستری با شکایت آفریقای جنوبی به اتهام نسل‌کشی روبه‌رو شود. تحولات افکار عمومی جهان مؤید این چرخش گفتمانی نسبت به اسرائیل است. نظرسنجی مرکز پیو در سال ۲۰۲۵ نشان می‌دهد که در ۲۰ کشور از ۲۴ کشور بررسی شده، اکثریت مردم ننگه منفی به اسرائیل دارند؛ از جمله ۹۳ درصد در ترکیه، ۸۰ درصد در اندونزی، ۷۸ درصد در هلند و ۷۵ درصد در اسپانیا و سوئد. حتی در آمریکا به عنوان متحد راهبردی اسرائیل دیدگاه منفی نسبت به این رژیم از ۴۲ درصد در سال ۲۰۲۲ به ۵۳ درصد در ۲۰۲۵ افزایش یافته که در میان دموکرات‌ها به ۶۹ درصد و در جوانان زیر ۳۰ سال به ۷۱ درصد می‌رسد. نسل جوان به‌ویژه در غرب با عبور از فیلترهای رسانه‌ای و در پرتو دسترسی مستقیم به تصاویر واقعی جنگ، اسرائیل را نه قربانی، بلکه عامل اشغال، تبعیض نژادی و آپارتاید می‌بیند. گزارش رسانه‌های اسرائیلی نیز به صراحت بر این انزوا مهر تأیید می‌زنند. روزنامه پدیعوت آحارانوت در گزارشی اخیراً نوشته که پس از دو سال جنگ در غزه اکنون در کانون انقلابی از نفرت از اسرائیل هستیم که هرچه جنگ شمشیرهای آهنین بیشتر پیش‌رفت، گسترده‌تر شد. به راه افتادن ناوگان‌های کمک به فلسطین مانند صمود و موج به رسمیت شناختن فلسطین حتی در میان متحدین غربی اسرائیل نیز به خوبی موید این افزایش نفرت جهانی از رژیم صهیونیستی است. اکنون که جنگ در این مرحله متوقف شده است رژیم صهیونیستی در صحنه افکار عمومی، دیپلماسی و سیاست جهانی با انزوایی تاریخی مواجه شده است؛ انزوایی که برخلاف گذشته، این بار ریشه در حقیقت آشکار و غیرقابل انکار دارد. انزوایی که حتی دونالد ترامپ رئیس‌جمهور آمریکا و حامی اصلی نتانیاهودر جنگ غزه نیز به آن اعتراف کرده و وعده کمک به رژیم صهیونیستی در این زمینه را داده است. ✱

جنگی که «هاسبارا» راه‌ها کرد

پیام صوتی خانم قانع خطاب به نیروهای مسلح ایران:

الله اکبر؛ این صدای ملت ایران است. سلام به همه‌ی نیروهای مسلح کشور که دارند شرافتمندانه از این خاک و بوم دفاع می‌کنند. خدا به شما عزت بدهد؛ به خودتان، به خانواده‌هایتان. همه ملت ایران پشتتان هستند. همه‌تان را دوست داریم. الله اکبر، جانم فدای رهبر.

فارسی | KHAMENEI.IR
@Khamenei_fa

سال‌های متمادی تبلیغات رسمی رسانه‌های وابسته‌ی به آمریکا و وابسته به مراکز صهیونیستی ثروتمند سعی‌شان این بود که کاری کنند که نام فلسطین و مسئله فلسطین بتدریج کم‌رنگ بشود و تدریجاً به فراموشی سپرده بشود [اقلاً] امروز علی‌رغم آنها، مسئله فلسطین مسئله‌ی اول دنیا است. ۱۴/۰۳/۱۴

یک ایران، همدل است

نضی همدلی

در حسینیه امام خمینی (ره)

برگزاری رویداد ملی

«ایران همدل»؛

روایتی از همدلی ملت ایران از
کرونا تا طوفان الاقصی و جنگ

۱۲ روزه‌ی رژیم صهیونی

پانزدهم مهرماه ۱۴۰۴

این شماره روزنامه تقدیم میشود به

شهید
بهنام صالحی

فرزند ایران

حالا فرزند ایران شده‌ای

قرار بود صبح راه بیفتند و بروند شمال؛ خانه بابا بزرگ. حکماً فاطمه پنج‌ساله از شوق خوابش نمی‌برده و دل توی دلش نبوده است که کی صبح می‌شود.

زهرای هفت‌ماهه هم محض دندان‌های تازه درآمده‌اش بی‌قراری می‌کرده و توی بغل مامان چرت می‌زده است. خدا کند آن وقت که موشک آمد و خانه خرابشان کرد بچه‌ها خواب بوده باشند. خدا کند آخرین تصویر این دنیا برایشان شوق فردا بوده باشد و آغوش مامان و بابا.

محمدرضا ذاکریان دکتری مکانیک داشت و کارمند وزارت دفاع بود، توی عکس پروفایلش نوشته بود: «استراحت ما بماند برای بعد از شهادت». کی فکرش را می‌کرد که موعد استراحت اینقدر زود برسد؟ می‌گفت: «هروقت خسته می‌شوم می‌روم میدان هفت حوض بازی بچه‌ها را می‌بینم.» ما چه می‌دانیم؟ شاید محض همین محبتش بود که شهادتشان هم چهارنفره شد. با همسرش زینب خانم نی‌زاده و دخترها.

توی چند ثانیه همه‌چیز سوخت و آوار شد. هیچ چیز نماند به جز داغ زندگی‌های نیمه‌کاره، بچگی‌های نکرده و جوانی‌های ناتمام مانده..

حالا پدر شهید می‌گوید: «محمدرضا دیگر فرزند من نیست، فرزند همه ایران است» خداحوت آقای محمدرضا ذاکریان! حالا بهشت پناه همه خستگی‌هاتان.

بلدا یزدانی